

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HUIS VAN VERTROUWEN

toneelspel in vijf bedrijven

door

1880

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1133

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HUIS VAN VERTROUWEN* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY GELDHOF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/4

ISBN 978-90-385-10524

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 2 heren)

JEAN VERBRUGGE, een eind in de vijftig

GERDA, zijn vrouw

TONY, hun zoon, 24 jaar

CECILE CALLEN, rond de veertig

DECOR

Een woonkamer, die welvaart uitstraalt. Een vensterraam, deuren naar hal en keuken. Aan de wanden: diploma's, foto's en ingekaderde goudborduurwerkjes die verwijzen naar het ambacht van de Verbrugges: fabricatie van liturgische gewaden.

EERSTE BEDRIJF

's Avonds

(Jean loopt nerveus rond het telefoontoestel. Hij neemt even de krant op, legt hem weg, steekt een sigaartje op. Hij schenkt whisky bij in zijn glas en kijkt op zijn horloge. Dan neemt hij een mooi verpakt pralinedoosje uit de zak van zijn jas, die over een stoel hangt, en verbergt het in een kast. Eindelijk rinkelt de telefoon. In één sprong is Jean bij het toestel)

JEAN : Hallo! *(Met gedempte stem, de verliefde charmeur)* Suzanne! Eindelijk! Ja... ja. Ik ook, natuurlijk heb ik je gemist... Nee, nee, geen gevaar. Wacht, voor alle zekerheid... *(Hij schuift een stoel tot bij het raam en installeert zich knus, het sigaartje en de whisky binnen handbereik. Hij kijkt af en toe naar buiten)* Voilà, als goeie Bruggeling heb ik toch spionnetjes aan mijn vensters, net als jij. Kan ik zien of gevaarlijke individuen in en uit lopen. *(Hij lacht en strekt zich behaaglijk ut)* Vertel nu eens, Suzanne, schat... *(Zalige glimlach)* Ja... ja, natuurlijk... ja, ik beloof het je, morgennamiddag... Natuurlijk lukt het. Ja... ja... Met mij? Verveling, verveling in het kwadraat. Je weet, ik heb niet veel meer om handen nu... Zij? Spreek liever over jou, Suzanne... Ja... *(Hij lacht hartelijk)* Nee...! Nee...! Nee...!

(Gerda komt uit de hal, ze blijft in de deuropening staan en kijkt Jean argwanend aan)

(Bemerkt Gerda. Lacht geroutineerd verder) Nee, zeg ik u voor de derde maal, mevrouw Vantomme... goed mevrouw Vantomme. Ik zeg u voor de derde maal dat ik geen marchandise meer lever... Waarom niet? Leest u dan geen kranten, mevrouw Vantomme? Dus toch... Dan zult u begrijpen dat ik... Juist. Dag mevrouw Vantomme. *(Hij legt de hoorn op het toestel. Tot Gerda, die haar argwaan verbergt en haar mantel en tas wegbergt. Uit de tas neemt ze*

een kommetje hoofdvlees, dat ze op de tafel plaatst. Zo licht mogelijk) Dat was ene mevrouw Vantomme. Haar zoon wordt priester. Hij heeft de roeping. De Stem gehoord. Wil ze hem helemaal in het nieuw steken, van slipje tot kazuifel. Te laat, mevrouw Vantomme! De geroepene zal de mis moeten celebreren in zijn joggingpak.

GERDA : *(Plaatst de stoel terug)* Hij is er nog niet?

JEAN : Nee...

GERDA : Niet later dan zes uur, zei hij. Ik heb me nog zo gehaast.

JEAN : Je kent hem.

GERDA : *(Neemt het whiskyglas en de asbak met het sigaartje van de vensterbank en reikt ze Jean aan)* Mevrouw Vantomme, hè.

JEAN : Ja, Vantomme. Niet Verdomme.

GERDA : Heb ik je verrast, Jean?

JEAN : Verrast? Ha! Ik zat uit te kijken naar je. De goede huisvader. Maar nee, madam komt langs het binnensteegje. Heb ik dan maar een beetje naar de toeristen zitten kijken. Er was een parade van zo 'n grote fototoestellen, met daarachter allemaal piepkleine Japannertjes, en...

GERDA : Het is al goed, Jean. Je werd opgebeld door een mevrouw Vantomme, terwijl je zat uit te kijken naar mij. *(Ze installeert zich met een stapeltje kranten aan tafel. Ze maakt aantekeningen in de kranten)*

JEAN : Wel. Luister. Nee. Ik ga eerlijk met je zijn. Het was de directrice van de meisjesschool Sint André. Dat ze me ervan verdenken bij valavond rond te sluipen aan de schoolpoort, verkleed als pastoor, snoepjes uitdelend en heiligenprentjes. Hoe durven ze! Het schijnt dat die kerel er al drie een pakje heeft bezorgd... *(Hij klopt op Gerdas buik. Gerda reageert niet)* ... ook een dochtertje van de regisseur van de Heilige Bloedprocessie. Oh, oh, er zal weer bloed vloeien in Brugge. De Brugsche Metten!

GERDA : *(Zo rustig mogelijk)* Ik heb gezegd, het is al goed, Jean. *(Ze worstelt nerveus met haar kranten, die ze maar niet in de plooi krijgt)*

(Jean neemt de krant uit haar handen, schikt de bladen netjes en overhandigt hem dan met een superieur lachje aan Gerda)

Waarom is hij er nog niet? Heeft hij niet gebeld?

JEAN : Wie?

GERDA : *(Met een blik naar zijn whiskyglas)* Je hebt weer je best gedaan, hè. Wie! De Paus van Rome.

JEAN : Oh, die! Ja. Spreekt een aardig woordje Frans moet ik zeggen. Heeft een kleine bestelling gedaan. Hij wil zijn hele Curie en het ganse nest kardinalen in het nieuw steken, van slipje tot...

GERDA : *(Moe)* Jean...

JEAN : Goed, goed. Er mag weer niet gelachen worden, vandaag.

GERDA : Met jouw flauwe grappen kan geen mens lachen. Heeft hij gebeld, of niet?

JEAN : Tony? Nee.

GERDA : *(Kijkt op haar horloge)* Er zal hem toch niets overkomen zijn.

JEAN : Ja, voor de tiende keer een laatste glas in een café of vuile moppen zitten tappen bij een of andere serveuse.

GERDA : Ik wil niet dat je zo over hem spreekt. Hij is mijn zoon.

JEAN : De mijne ook. Al zou je je soms afvragen...

GERDA : Luister, als hij er is, geen ruzie, hè Jean. Alstublieft.

JEAN : Omdat je 't zo mooi vraagt. Je oogappeltje! Ik kruip in mijn hoek met mijn whisky en jij doet maar: luiers verversen, de borst geven... *(Hij ziet dat Gerda niet reageert)* Wat doe je?

GERDA : *(Bezig met haar kranten)* Zie je toch. De annonces...

JEAN : *(Loopt verveeld rond, trekt aan zijn sigaartje, het brandt niet meer, hij werpt het is de asbak)* Zouden we niet beter eten?

GERDA : Ik heb gegeten. Bij bomma. Ik heb wat voor je mee. *(Blik naar de tafel)* Daar. Heeft ze zelf gemaakt.

JEAN : *(Ruikt aan het hoofdvlees. Gespeelde paniek)* Wat is dat?

GERDA : Hoofdvlees.

JEAN : Hoofdvlees. Bomma. Drieëntachtig jaar oud. Zit vol hersenverkalking.

GERDA : Het komt van mijn moeder. Het kan dus niet goed zijn.

JEAN : Toch wel. Dat ze dit soort dingen vreet, smout, lever, buikspek, tot daar. Maar wij, gaan wij nu al beginnen besparen op ons eten?

GERDA : Er is nog charcuterie, koude kip... *(Ze staat al op om zich naar de keuken te begeven)*

JEAN : *(Houdt haar tegen)* Jij blijft zitten! De ganse dag rondhossen in stad. Ze zal wel moe zijn, mijn meisje.

GERDA : Wat krijgen we nu?

JEAN : Voor het eerst, voor het eerst in mijn leven, ga ik zelf eens mijn potje koken, zie.

GERDA : 't Is niet waar.

JEAN : Kijk je van op, hè. Ik had toch niets te doen, alles staat al klaar. Neus jij maar in je krantje. *(Hij gaat naar de keuken en komt terug met een fles wijn en een dienblad met zijn avondmaal)* Nu ja, voor het eerst, voor het eerst. Het is toch geleden van toen jij in het moederhuis lag. Toen kookte ik zelf mijn potje. *(Hij begint te eten)* Plechtig moment, voor het eerst in vijftwintig jaar zorgt Jean Verbrugge zelf voor zijn eten. Moeten we melden aan het Rijk der Vrouw en de andere feministische bladen. *(Hij neemt een rekenmachientje van de kast en begint iets uit te rekenen)*

GERDA : Wat doe je?

JEAN : Voilà! Eén keer in vijftwintig jaar heb ik het eten klaargemaakt. Jij hebt het vijftwintig jaar maal 365 dagen maal drie maal daags klaargemaakt. Dat is 27.375 keer. 27.375 tegen één. Mooie verhouding. Tekenend voor de mannenmaatschappij waarin vrouwen moeten leven. Als de feministen dit horen! Ze mogen aan het indommelen zijn, klaarwakker worden ze van deze cijfers! Ten aanval! *(Hij merkt dat Gerda niet reageert)* Mmm. *(Hij ruikt aan het hoofdvlees)* Hoofdvlees. Mmm. *(Hij eet verder)* Interessant?

GERDA : *(Maakt aantekeningen in de kranten)* Jij hebt je potje niet zelf gekookt, toen ik Tony kocht.

JEAN : Hoe zou jij dat weten, je lag in 't moederhuis.

GERDA : *(Zonder op te kijken)* De buurvrouwen, bij wie jij zo populair was, die zorgden voor je.

JEAN : Ja, dat is waar. Ik ben één keer te eten gevraagd door die oude dame van de bijouterie hiernaast. God hebbe haar ziel. Het mens had compassie. Een man alleen.

GERDA : En de andere keren zat je bij die jonge vendeuse aan de andere kant, de pralinewinkel.

JEAN : Is dat zo? De pralinewinkel. Dat is een patisserie nu. Weet ik niets meer van. Het zijn oude koeien. Trouwens, die jonge vendeuse zal ondertussen ook wel een oude koe zijn.

GERDA : Jean!

JEAN : *(Verslikt zich bijna)* Hè?

GERDA : Zoals jij over vrouwen praat!

JEAN : Ik aanbid vrouwen, mijn zoetje, en bovenaan mijn lijstje, boven Jessica Lange en Betty Mellaerts, sta jij...

GERDA : *(Koel)* Bedankt.

JEAN : Bedankt! Hierzie. *(Hij reikt haar een glas wijn aan)* We mogen toch eens lachen. Plezier maken. Het zijn donkere tijden, maar dat wil niet zeggen...

(Gerda zet het glas wijn weg, Jean proeft er dan maar zelf van)

En dat is niet alles! Wat heeft de galante heer met de grijzende slapen mee voor zijn vlam? *(Hij gaat snel het doosje pralines uit de kast halen)* Het geliefkoosd merk pralines van de vlam. Godiva! En niet van hiernaast.

GERDA : Zet maar neer.

JEAN : *(Quasi-teleurgesteld)* Zet maar neer, zet maar neer. *(Hij eet verder. Hij proeft van het hoofdvlees)* Madame krijgt dure pralines en blijft nukkig, terwijl mijnheer het moet stellen met hoofdvlees en toch het zonnetje in huis blijft. Er klopt iets niet. *(Hij heft het glas)* Je hebt je tijd gehad, Jean Verbrugge. Een charmeur op zijn retour. Je attenties werken niet meer. *(Hij drinkt)*

GERDA : *(Zonder op te kijken, verdiept in haar kranten)* We kennen die attenties van je. Zijn altijd het teken van een slecht geweten.

JEAN : Heb jij een slecht geweten, Gerda?

GERDA : Wie was het aan de telefoon, Jean? Iets nieuws, iemand die ik ken? Wordt er al geroddeld? Goed, dan ga ik morgen op de verwarmde terrasjes zitten op de markt, verneem ik het wel...

JEAN : *(Complete onschuld)* Gerda! Op het hoofd van onze zoon Tony!

GERDA : Of is het nog altijd die gescheiden vrouw, van die aannemer, die met al dat geld? Hoe heet ze weer?

(Jean lacht geforceerd)

(Kijkt hem even aan) Suzanne. Ja, Suzanne. *(Ze duikt weer in haar kranten)*

JEAN : Die Suzanne, dat is eeuwen geleden, dat is de tijd van Theo Lefèvre en Achilles Van Acker. Kan ik er aan doen dat ze me achtervolgde als een hete teef. Oh, pardon, geen vuile woorden aan tafel, Jean. Mondje dicht, eerste plicht. *(Luchtig)* Sommige vrouwen vallen voor mijn geestigheid... behalve jij, natuurlijk. Santé.

GERDA : *(Kijkt hem even aan)* Gezondheid.

JEAN : *(Loert naar haar. Hij ziet dat ze, ongenaakbaar, met haar kranten bezig blijft. Iets grimmiger)* Het smaakt me niet. Ik heb genoeg. Met alle respect voor bomma, maar... *(Hij neemt het dienblad en gaat naar de keuken)*

GERDA : Ze vraagt wanneer je haar eens meeneemt voor zo 'n dagexcursie.

JEAN : *(Komt uit de keuken)* Is ze daar weer met haar dagexcursies? Bomma's grote droom: de hele dag in een bus, volgestouwd met ouden van dagen die naar jenever ruiken, geleid bezoek aan een partijhandel waar de oudjes zich te pletter kopen, gratis koffiekoek en dans en vermaak op de terugweg.

GERDA : Bomma is een oud mens, Jean. Op zo 'n dagtrip ziet ze nog eens wat vrienden van vroeger.

JEAN : Dat ze met die vrienden gaat.

GERDA : Ze weet dat je nu meer tijd hebt. Ze vraagt het je al jaren. Ze heeft het voor je, dat weet je.

JEAN : Ik ook voor haar. Ze is de vierde op mijn lijstje, na jou, Jessica Lange, Betty...

GERDA : Deze keer kan je niet weigeren. Ze is hoe langer hoe slechter te been. Haar linkervoet...

JEAN : Dat ze één of andere weduwnaar zoekt met een kapotte rechervoet. Kunnen ze elkaar ondersteunen.

GERDA : Is dat je dank? Ben je de meubels al vergeten? Ze heeft dat toch maar gearrangeerd, met haar pensioentje.

JEAN : Dat zal ze me laten voelen. Maar chantage pakt niet bij mij, Gerda. Ga jij met haar mee, het is jouw moeder.

GERDA : (Legt haar krant neer) Jean, je grapjes, je pralines, allemaal goed en wel, maar ik vraag je maar één ding: doe mijn moeder een plezier en ga 's met haar mee. Ik wil het Jean.

JEAN : Gerda, we zijn vijftig jaar getrouwd. Je hebt het nooit moeten proberen om mij de les te spellen. Wat er laatst ook gebeurd is, probeer geen baas over me te spelen. Niemand geeft mij bevelen. Het is geleden van mijn legerdienst, en dat is voor alle Belgen hetzelfde.

GERDA : Je wil dus niet?

JEAN : Nee.

GERDA : Goed. Dan vraag ik het aan Tony, die zal wel willen. *(Ze verdiept zich weer in de kranten)*

JEAN : Tony! Ik wed dat we die nooit meer zien. Morgen een telefoontje. Dag ma, ik blijf toch in Brussel. Veel zontjes. Tot binnen een jaar of drie. Daaag!

GERDA : Hij zou rond vier uur de trein nemen in Brussel Nord.

JEAN : Een trein kan retard hebben, of... ontsporen.

GERDA : Vandaag komt hij terug, ik voel het.

JEAN : Ja, moeders hebben daar een zesde zintuig voor, ergens in hun mysterieuze diepten, in hun nierstenen of zo...

GERDA : Begrijp jij zo 'n jongen, Jean. Zes maanden laat dat niets van zich horen, geen kaartje, niets. Ineens een telefoon: ik kom terug. Wat doet zo 'n jongen, op zijn eentje, in een stad als Brussel?

JEAN : Ah! Schrijven. Mijnheer wil toch schrijver worden.

GERDA : Dat zou hij hier ook kunnen, schrijven.

JEAN : Ik denk dat Brugge daarvoor te weinig artiestencafés heeft. In Brussel werkt hij flink door, denk ik. *(Hij maakt het drinkgebaar)* Ik ga alvast mijn drank achter slot en grendel stoppen.

GERDA : Je hebt beloofd je manieren te houden, als hij er is.

JEAN : Op voorwaarde dat hij het vaderlijk gezag respecteert.

(Gerda zucht. Ze legt haar kranten opzij)

Gedaan?

GERDA : Ja. Ik heb een paar adressen.

JEAN : Wanneer doe je die?

GERDA : Morgennamiddag.

JEAN : Oh.

(Gerda kijkt Jean doordringend aan)

Wat is er?

GERDA : Schikt je dat morgennamiddag, Jean?

JEAN : *(Weet zich betrapt. Na een poos)* Luister eens, Gerda. Sedert onze... nieuwe toestand ben jij nog geen seconde genietbaar geweest. Geen seconde. Je doet maar. Ik ga een luchtje scheppen.

GERDA : In de nicotinelucht van je stamcafés.

JEAN : Je hebt pretentie gekregen, jij. Je zal me niet tegenhouden. Ik ga trouwens niet op café. Ik ben niet gek. Het leedvermaak in hun ogen: "Hoe is het thuis, Jean? En met de commerce Jean?" *(Hij neemt zijn jas en wil weggaan)*

GERDA : Jean.

JEAN : *(Draait zich om)* Ja?

GERDA : Waarom ben jij nooit eens geïnteresseerd in wat ik doe?

JEAN : Wat doe je dan wel?

GERDA : Waarom vraag jij me niet of ik iets gevonden heb deze namiddag?

JEAN : Hè?

GERDA : Of ik werk gevonden heb.

JEAN : Omdat ik het antwoord ken. Nee. Er is geen werk. Er is nergens werk. En zeker voor mensen zoals jij. Je bent ongeschoold, je bent niet meer jong en je bent een vrouw.

GERDA : Aan een man als jij, heeft een vrouw tenminste steun. Bedankt.

JEAN : Zonder dank. Ik sta met mijn twee voeten op de grond.

GERDA : Het scheelde niets of ik had werk.

JEAN : Als directeur-generaal van de Kredietbank zeker.

GERDA : Als bediende van een benzinstation. Maar ze hadden juist iemand genomen.

JEAN : Naftestation? Pompbediende? Je maakt een grapje.

GERDA : Natuurlijk niet.

JEAN : Ik... ik verbied je om zoiets te doen.

GERDA : Is het beneden onze stand, Jean?

JEAN : Nafte tanken. Zoiets doe je niet.

GERDA : Je hebt in je leven niets anders gedaan, jij. Enfin, tot een maand geleden, zolang je een auto had.

JEAN : *(Wil iets zeggen, bedenkt zich. In zichzelf)* Nee, jij hebt geen zin voor humor.

GERDA : Wat?

JEAN : Niets. Ik dacht: ze wil een grapje uithalen met me. Maar zo grappig ben jij niet. Je meende het echt. Naftestation. Waarom word je niet direct kuisvrouw voor halve dagen?

GERDA : Ik ben ook bij een oude dame geweest, negentig jaar, bedlegerig. Daar zochten ze een oppas, voor 's nachts. Was ik ook te laat.

JEAN : *(Doorbladert koortsachtig de kranten)* En morgen ga je opnieuw dat soort meidenwerk zoeken. We mogen toch een greintje eergevoel overhouden. *(Leest)* Naaisters en stiksters gevraagd. Jij gaat daar morgen naartoe?

GERDA : Ja.

JEAN : En dit. Hulp restaurant, keuken, opdienen. Jij voelt je niet goed in je hoofd zeker. "Weet je het al, de vrouw van Verbrugge werkt als keukenhulpje in de Holiday Inn. Groenten snijden."

GERDA : Ik heb mijn hele leven groenten gesneden. Daar. *(Gebaar in de richting van de keuken)*

JEAN : *(Zoekt verder in de kranten)* Ik zou direct gaan werken in een café, aan de haven. Hier. Jonge dienststers gevraagd voor bar. Twintig tot achtendertig jaar. Niet aanmelden indien niet knap en charmant. En dit. Lichtgehandicapte heer, zeventig, zoekt sportieve dame met wagen, veertig tot vijftig. Vriendschapsbasis... Taveerne Vogelzang vraagt hostessen voor kamers. Ja! Onder leercontract zeker. *(Hij werpt de kranten weg)* Straks kunnen ze de vrouw van Jean Verbrugge tegenkomen in massagesalons en hoerekoten. *(Hij schenkt zich in)* Pompbediende! Oppas voor bejaarden! Belachelijk!

GERDA : *(Neemt zacht maar resoluut zijn pols vast, zodat hij niet kan drinken)*
Misschien. Maar wie gaat dit betalen? De duurste hemden, merkpakken,
Ambiorixschoenen. Whisky, Glenfiddich, het kan niet op.

JEAN : *(Bevrijdt zich uit haar greep)* Wie? Ik niet. Ik ga het uitdrinken. Ga jij 's nachts
maar oude mannetjes verzorgen, die het niet meer kunnen ophouden. Elk zijn
gedacht. *(In zichzelf)* Onnozel.

GERDA : Onnozel? Misschien wist jij het niet, maar we staan in het rood, in het
bloedrood. Wat zeg ik? We staan nergens meer. Hoe moet dat hier verder? We
moeten toch leven, eten...

JEAN : Ja, ja...

GERDA : Is dat alles wat je daarop te zeggen hebt?

JEAN : Alles komt wel in orde. Jij maakt je nodeloos zorgen. Dat voorhoofd, één
netwerk van zorgelijke rimpeltjes, zoals altijd.

GERDA : Jij vindt dat we ons geen zorgen moeten maken?

JEAN : Niet echt, nee.

GERDA : *(Observeert hem. Na een korte poos)* Dat moet je me toch eens uitleggen. Jij
kent onze... toestand, en je wordt niet bang.

JEAN : 't Is te zeggen. Ik panikeer niet. Mag jij ook niet doen. Laat alles maar aan mij
over. Heb eens wat meer vertrouwen.

GERDA : Heb ik altijd gehad, vijfentwintig jaar lang. Op gebied van geld toch.

JEAN : Wel dan. *(Hij legt een arm om haar schouder)* We zullen de eerste tijd niet van
honger omkomen, 't is Jean die het je zegt. *(Hij denkt dat ze gerustgesteld is)*
Voilà! *(Hij geeft haar een tikje op het achterste en gaat een sigaartje halen)*

GERDA : *(Observeert hem)* Jij weet ergens van meer. Jij hebt iets achter de hand. Het
kan niet anders, hoe blijf jij er anders zo gerust bij?

JEAN : Is mijn natuur.

GERDA : *(Korte poos)* Jij hebt wat achtergehouden. Heb jij...?

JEAN : Hou er direct over op. Zo 'n zaken... de muren hebben oren.

GERDA : Ik ben geen muur. Ik ben je vrouw.

JEAN : Natuurlijk Gerdaatje, jij bent mijn nummer één, voor Jessica...

GERDA : Lange en Betty Mellaerts. Ik wil weten of jij me betreft in iets onwettigs.

JEAN : *(Licht)* Mijn ziel is zo zuiver als het water van de Brugse Reitjes. Buiten dertig

dagen koeken, toen ik bij 't leger was, heb ik een blanco strafregister. Tenzij we natuurlijk direct naar de Markt gaan en ik onder Jan Breydel en Pieter De Coninck mijn vrouw onzedig het hof begin te maken.

GERDA : Jean, je gaat me de waarheid vertellen.

JEAN : Is 't nu gedaan! Altijd heb ik de zakelijke kant in handen gehad, jij het atelier.

Elk zijn plaats. En zo zal het blijven.

GERDA : Ik...

JEAN : Hou er over op! Verstaan!

(Gerda gaat beledigd naar de keuken. Tony verschijnt in de deuropening. Hij ziet zijn vader en verdwijnt even snel)

(Kijkt even in een wandspiegeltje, bekijkt zijn tanden, gaat met zijn hand door zijn haar en schikt zijn das) Ik ben weg, Gerda!

(De hand van Tony verschijnt in de deuropening. De hand zoekt de schakelaar. Het licht gaat uit)

TONY : *(Is in één sprong bij Jean. Hij doet of hij hem een revolver in de rug duwt. Hees fluisterend, het accent van een Noordafrikaan) Haut les mains! Contre la mur. Moi, Algérien-cambrioleur. Argent. Argent.*

JEAN : Gerda!

TONY : Argent pour Algérien cous-cous. Vite. *(Ineens) Dag pa. (Hij doet het licht aan en werpt zijn schoudertas op een stoel)*

GERDA : *(Komt uit de keuken) Tony! (Ze omhelzen elkaar)*

TONY : Ma!

GERDA : Tony! Zes maanden! Laat me je bekijken. Je ziet er goed uit, meer man geworden.

TONY : Jij ook. Meer vrouw geworden. Nog altijd appetijtelijk. Je bent wel verouderd.

JEAN : Ik ben maar de huisknecht, hoor. Let maar niet op mij.

TONY : Ha! De grote baas is er ook. Hei! *(Tot Gerda) Verzorgt hij je nog een beetje? Kan hij het nog altijd?*

GERDA : Tony!

JEAN : *(Draait rond Tony)* 't Is weer proper. En het zit zelfs knap in de kleren.
Eindelijk werk gevonden?

TONY : Nee, ik heb wat proletarisch gewinkeld.

(Jean begrijpt hem niet)

Is waar ook. Geen te moeilijke woorden voor pa. Proletarisch winkelen. *(Hij maakt het gebaar van stelen)*

GERDA : Jongen...

TONY : 't Is niet waar hoor, ma. *(Hij neemt haar vast. Ze lacht)*

JEAN : *(Glas whisky in de hand)* Zijn ogen blinken ervan. Hoeveel heb je gedronken?

TONY : Ik? Ik ben al een tijdje geheelonthouder, de laatste twee uur toch. Maar je inspireert me, pa. Ik denk dat ik ga hervallen. Laat de drank klotsen in eindeloze deining. Voor ma en mij een driedubbele, we drinken uit hetzelfde glas, en neem ook maar een kindermaatje.. *(Hij laat zich in een zetel vallen en kijkt verveeld rond)* Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens.

GERDA : *(Gaat hem een whisky inschenken)* Je blijft toch een poos?

TONY : Ik blijf zolang jij wil.

GERDA : Is 't echt?

TONY : Lieg ik ooit tegen jou, ma?

JEAN : Je blijft?

TONY : *(Neemt het glas whisky van Gerda aan. Tot Jean)* Niet content? *(Hij lacht)* Ik doe het niet slecht hè, als Algérien-inbreker. Je deed het in je broek, hè.

JEAN : Je zou nog geen kind bang maken, jij. In Brugge zijn er geen inbrekers en zeker geen Algériens.

TONY : Je dacht dat je alles kwijt was, al je mooie katholieke geld, verdiend door jarenlang de hielen van de pastoors te likken. *(Er valt een stilte. Hij kijkt naar zijn ouders, die naast elkaar zitten, nu)* Wat is er?

GERDA : Er is iets wat jij niet weet, jongen.

TONY : Wat?

GERDA : We... tegenslagen.